

Thea
Zoeteman-Meulstee

Doe maar gewoon

© 2019 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2995 7
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘Mam, ik heb reuzehonger. Ligt er nog iets lekkers in de kast?’
Zonder een antwoord af te wachten, trekt Jacomijn al het deurtje open van de kast waarin de koeken, chocola en chips bewaard worden. ‘Hoi Jacomijn. Hoe was het op school?’ antwoordt moeder onverstoorbaar.

‘O, ook hoi,’ mompelt Jacomijn. ‘Het ging wel. Mag ik?’

Ze houdt een zakje stroopwafels omhoog.

Moeder knikt. ‘Vooruit dan. En met die honger zal het wel meevallen. Trek zul je bedoelen.’

Jacomijn luistert niet eens meer, maar zet haar tanden gretig in de stroopwafel. Met de andere hand trekt ze haar schooltas naar zich toe. ‘Een rep voor morgen,’ mompelt ze met volle mond. ‘En een opdracht voor Nederlands. Ik zal blij zijn als het vakantie is.’

Het antwoord van haar moeder wacht ze niet af. Ze verdwijnt met koek en tas in de gang. De deur klapt achter haar dicht.

Ze heeft anderhalf uur voordat ze gaan eten. Ze kan kiezen: lekker lezen in dat leuke meidenboek dat ze van haar vriendin Martine heeft geleend, of gaan leren. Eigenlijk gaat ze veel liever eerst iets leuks doen na een dag school, maar als ze nu aan dat Frans gaat beginnen, heeft ze vanavond een uurtje tijd over.

Ze is nog in dubio als haar mobiel gaat. Martine!

Jacomijn gaat op de onderste traptree zitten. Haar schooltas ligt achteloos halverwege de gang. Ze slikt snel een hap van haar stroopwafel weg.

‘Hey, kun je me niet missen?’ plaagt ze, denkend aan een kwartier geleden toen ze nog samen uit school fietsten.

‘Ik mis je verschrikkelijk,’ gaat Martine op haar plagerij in. ‘Ik heb er buikpijn van. Kom je vanavond naar mij toe?’

‘Om Frans te overhoren?’

‘Dat is goed. Maar niet de hele avond, hoor. Zonde van de tijd.’

Jacomijn grinnikt. ‘Je vergeet dat we nog een opdracht voor Nederlands moeten maken.’

‘O ja, dat was ik vergeten. Wanneer moet-ie ook alweer af?’

‘Morgen.’

‘Echt? Ik was vergeten om het in mijn agenda te zetten. Dus echt al voor morgen? Wat een slavendrijverij.’

‘Yep!’

‘Nou, lekker dan. We zullen de gezelligheid maar opschuiven tot het weekend. ’k Zal blij zijn als we vakantie hebben.’

‘Dat zei ik ook al tegen mijn moeder toen ik thuiskwam. Nog even, Mart... We zitten nu al in de laatste week van april. We hebben bijna meivakantie.’

‘Ja, heerlijk.’

Ze praten nog een poosje door over de dingen die ze willen gaan doen in de meivakantie, maar daarna stoppen ze en gaan maar snel beginnen aan het schoolwerk.

Plannen maken kan later wel weer ...

Luuk, Jacomijns broer met wie Jacomijn ruim twee jaar scheelt, komt even later de trap op gestampt. Jacomijn stopt haar vingers in haar oren. Even later klinkt muziek in de kamer boven haar. De bas staat veel te hard. Bonk ... tada ... bonk ... tada ... bonkebonk ... Luuk doet zijn best om erbovenuit te schreeuwen, wat de herrie nog versterkt.

Jacomijn probeert zich weer op haar Frans te concentreren. Het lukt niet. Ze schuift het boek van zich af en gaat haar kamer uit. Halverwege de zoldertrap hoort ze Luuk het refrein met overslaande stem meezingen: ‘I lóóóóve you ... I lóóóóve you sóóó very much ...’

Jacomijn gooit zijn deur open. De muziek komt in golven over haar heen.

‘I don’t love you!’ Ze moet haar best doen om de herrie te overstemmen. ‘Stop!’

Luuk grijnst en draait de volumeknop lager. ‘Je bent niets gewend, zus. Je moet maar eens een poosje bij mijn vrienden komen ...’

‘Lekkere vrienden heb je dan. Het verbaast me dat ma nog niet naar boven gekomen is. Ik wil leren, Luuk. Ik heb morgen een rep Frans.’

‘Maak je niet zo druk! Je kijkt gewoon die rep morgenochtend nog even over voordat je naar school gaat. Leren is zonde van je tijd.’

‘Dat jij er zo over denkt, moet jij weten. Ik wil nu leren en die muziek moet zachter.’

‘Oké. Kruip jij nog maar een poosje met je hoofd in je boeken. Ik weet wel leukere dingen te bedenken.’

Luuk draait zich weer naar zijn muziekinstallatie en Jacomijn haalt haar schouders op. Ze begrijpt soms niets van haar broer. Ze sluit de deur met een zachte klik. Als ze halverwege de zoldertrap is, gaat de deur weer open. ‘Hé, zus ...’

‘Ja, wat nou weer?’ Jacomijn kijkt over haar schouder naar Luuk. ‘Ik heb trouwens een naam ...’

‘Kun je me matsen?’

‘Matsen? Wat bedoel je?’

‘Heb je een tientje voor me?’

‘Nee. Mijn geld is bijna op. Aan het eind van de week krijg ik pas weer gestort. En zoveel verdien ik niet met mijn zaterdagbaantje bij De Nachtegaal. Dat zou jij toch wel moeten weten.’

Luuks gezicht betreft. ‘Een tientje kun je toch wel missen?’

‘Waar moet je het voor hebben?’

‘Gradus krijgt nog een tientje van me en hij vraagt er de hele week al om. Ik ben er al veel te laat mee.’

‘Jammer voor je, maar ik heb het niet. Ik heb mijn laatste geld uitgegeven aan een superleuke ketting.’

Luuk snuift. ‘Een ketting. Echt iets voor meiden. Als jij die niet had gekocht, had je me kunnen helpen. Gradus zal wel nijdig worden.’

Jacomijn, die al bijna op de onderste traptree staat, draait zich nu weer

helemaal om naar haar broer. Ze kijkt hem spottend aan. ‘Ja hoor, volgende keer zal ik niets kopen, want stel je voor dat jij het nodig hebt ... Nee, Luuk, jij draait de zaken om. Zorg gewoon dat je niet in de schuld staat bij iemand of houd wat apart, dan hoef je ook niet bij mij aan te kloppen.’

Jacomijn wacht het antwoord van Luuk verder niet af en verdwijnt in haar kamer.

Luuk loopt onrustig in zijn kamer heen en weer. Hij denkt aan Gradus die er iedere dag via de app sterker op aandringt dat hij dat tientje terug moet hebben. Steeds heeft hij Gradus met allerlei smoesjes aan het lijntje weten te houden. Vanmiddag stond hij hem echter op te wachten toen hij uit school kwam. Hij was kwaad geworden. Het duurde te lang, vond hij.

Luuk krabt aan zijn hoofd. Een tientje is eigenlijk niet veel geld. Maar als je het niet hebt, is het opeens wel veel. Hoe hij dit moet oplossen weet hij niet. Hij heeft nog geen tien cent in zijn portemonnee en volgende week krijgt hij pas zijn krantenwijk uitbetaald. Hij kan Gradus niet nog een week met smoesjes afschepen. Daar trapt hij vast niet meer in.

Luuk draait de muziek uit en gaat naar beneden. Hij kijkt in de kamer en in de keuken. Daar is zijn moeder bezig bij het aanrecht. Haar ogen lichten op als ze Luuk ziet.

‘Ha, je komt op het goede moment. Ik ben een pak yoghurt vergeten. Wil jij dat voor me halen? Mijn portemonnee ligt in de la van de kast.’

Luuk knikt. Even later fietst hij de straat uit in de richting van de supermarkt.

De boodschap is snel gedaan. Als hij uit de winkel komt, blijft hij bij zijn fiets stilstaan. Hij opent de portemonnee van zijn moeder en haalt er een tientje uit. Het onrustige gevoel vanbinnen duwt hij weg. Ma merkt er niets van als er tussen al die briefjes een tientje ontbreekt. En volgende week komt zijn krantengeld. Dan kan hij het tientje zonder iets te zeggen gewoon weer terugstoppen in de portemonnee.

Met een glimlach stopt Luuk het tientje in zijn broekzak en doet de portemonnee weer in de tas bij het pak yoghurt. Ziezo, geen haan die ernaar kraait.

Fluitend rijdt hij weer terug naar huis.

‘Wat een verbeelding heeft dat kind, zeg. Zag je haar kijken?’

‘Wie bedoel je?’ Jacomijn kijkt haar vriendin vragend aan, terwijl ze samen over het plein richting de geopende schooldeur lopen.

‘Die freule ... Heet ze niet Louise? Haar achternaam weet ik niet. Het is in ieder geval een mond vol, want het is een dubbele. Je weet vast wel wie ik bedoel. Ze zit op het vwo.’

‘Louise Everaerts van Wemeldingen?’

‘Ja, zoiets. Dat jij die naam onthoudt ...’ Martine kijkt Jacomijn verbaasd aan.

Jacomijn lacht. ‘Dat is niet gek, hoor. Mijn ouders en die van haar gaan al jaren met elkaar om.’

‘Dat meen je niet ... Dat heb ik nooit geweten.’

‘Ik vertel niet alles.’

‘Nee, dat heb ik door. Is het geheim dat ze met elkaar omgaan?’

‘Welnee. Ik vind het alleen niet belangrijk om daarover te praten. Maar als je er meer van wilt weten wil ik je na schooltijd met alle plezier erover vertellen.’

Het is een druk gejoel en gepraat om hen heen als ze in de gang lopen. Iedereen zoekt zijn of haar lokaal. Martine en Jacomijn hebben scheikunde. Een pittig begin van de dag.

Louise ... Jacomijns gedachten dwalen tijdens het eerste uur telkens af naar het meisje over wie Martine het had.

Ze kan de reactie van Martine wel begrijpen. Ook zij heeft nooit een klik gehad met Louise. Louise gaf haar altijd het gevoel dat ze de mindere van haar was.

Ze had er op den duur haar schouders maar over opgehaald. Als Louise zelf niet wilde, nou dan niet. Voor haar tien anderen. Aan vriendinnen ontbreekt het Jacomijn niet.

Het zesde zijn ze uit. Als Jacomijn met Martine bij de fietsen staat, stelt ze voor: ‘We kunnen langs het huis van Louise fietsen. Volgens mij heb je geen idee waar ze woont.’

‘Nee. Waarom zou ik dat weten?’ antwoordt Martine. ‘Ik ken haar alleen van school. En dan zit ze ook nog op het vwo in een andere klas. Wat kijk je trouwens geheimzinnig?’

Jacomijn lacht. ‘Daar kom je straks wel achter.’

De nieuwsgierigheid is nu van Martines gezicht af te lezen. ‘Lopen we dan niet het risico dat we Louise ineens tegenkomen? Misschien is ze ook wel het zesde uit.’

‘Nee. Ik hoorde haar in de pauze tegen iemand zeggen dat ze baalde omdat ze tot het achtste heeft. Dus kom maar mee.’

Ze fietsen dwars door het centrum. Zo gaan ze precies een andere richting uit dan naar hun eigen huis. De meiden rijden door een buitenwijk en dan zijn ze buiten de bebouwde kom.

‘Woont Louise ergens achteraf of zo?’ Martine kan haar nieuwsgierigheid bijna niet bedwingen. ‘Waar zit ze ergens verstopt?’

‘Dat zul je zo wel zien,’ antwoordt Jacomijn.

Even later fietsen ze langs een autoweg. Enkele honderden meters verderop slaat Jacomijn ineens rechtsaf en rijdt een smaller weggedeelte in. Martine wordt met de minuut nieuwsgieriger. In wat voor buurt woont Louise? Ze zijn inmiddels een eindje bij de bebouwde kom vandaan en hier komt ze bijna nooit.

Plotseling remt Jacomijn af. ‘Hier is het,’ zegt ze.

Martine volgt met haar ogen de wijzende vinger van Jacomijn.

‘Wát? Woont ze dáár? In dat kasteel?’

Een oprijlaan die aan weerszijden omzoomd is met eikenbomen leidt naar een imposant huis dat inderdaad veel weg heeft van een bescheiden kasteeltje. Martine leest de naam op de gevel: *My Castle*. Dat is inderdaad een naam die bij het huis past.

Ze neemt met verbazing het prachtige huis in zich op. In het midden is een bordes met drie treden dat leidt naar een dubbele, groene deur. Aan weerszijden van de deur zijn twee vierkante ramen. Daarboven

zijn vier ramen met tussen de middelste twee ramen een openslaande deur naar een balkon precies boven de imposante dubbele voordeur. Aan weerszijden van het huis staat een sierlijk torentje.

‘Dit had ik niet verwacht,’ zegt Martine, die zichtbaar onder de indruk is.

‘Niet?’ Jacomijn kijkt haar vragend aan. ‘Die dubbele achternaam zegt anders genoeg. Louise is van adel. Haar opa was baron en haar oma barones.’

‘Hoe zijn haar ouders dan bevriend met die van jou?’

Jacomijn schiet in de lach. ‘Die vriendschap is al ontstaan in hun jeugd. Volgens mij hebben ze bij elkaar in de klas gezeten of zoiets. Louises ouders zijn heel gewoon, hoor.’

‘Dan lijkt Louise niet op hen,’ vindt Martine. ‘Kom jij wel eens bij hen?’

Jacomijn schudt haar hoofd. ‘Toen we klein waren, gingen Luuk en ik wel eens met onze ouders mee, maar later niet meer. Louise sloot zich helemaal van ons af en dan is er weinig lol aan.’

‘Dat snap ik. Jammer, want het lijkt me best interessant om eens in dat huis te kijken. Het moet wel een soort museum zijn. Heeft Louise nog meer broers en zussen?’

‘Eén broer. Maar die ken ik niet. Hij zit al een aantal jaren aan de andere kant van de aardbol en komt af en toe thuis. Hij is bij de marine of zoiets. Ik kan me hem alleen nog herinneren als jochie van een jaar of twaalf.’

‘Ik geloof dat ik het steeds interessanter ga vinden!’

‘Om die broer? Als hij er bijna nooit is, is er weinig interessants aan. Ga je mee? Ik heb het hier wel gezien.’

Maar Martine is nog niet uitgekeken. Haar blik gaat nogmaals over de oprijlaan achter de gesloten hekken en het prachtige huis met de schattige torentjes.

‘Om hier te wonen moet toch super zijn,’ zegt ze met een diepe zucht. ‘Is er geen mogelijkheid dat we een keer bij hen op bezoek gaan of zo? Jij kunt misschien wel iets regelen ...’

‘Wat moet je daar dan doen in dat huis? Je zegt zelf dat je Louise verwaand vindt. Die zul je dan op de koop toe moeten nemen en ik denk niet dat je dat leuk gaat vinden.’

‘Ik zou het ervoor overhebben,’ vindt Martine. ‘Misschien valt Louise wel mee.’

‘Anders probeer je met haar in contact te komen op school ...’ zegt Jacomijn. Ze meent het maar half.

‘Ja, dat is een idee! Wie weet wat ik ga doen.’

Jacomijn kijkt haar vriendin spottend aan terwijl ze haar fiets draait. Martine is tot alles in staat.

Op de terugweg vertelt ze Martine over de paarden van de familie Everaerts van Wemeldingen. Die worden regelmatig bereden door de jonkheer, de vader van Louise, en door haar broer Dave, als hij met verlof is. ‘Louise rijdt trouwens zelf ook. Samen met haar vader rijdt ze wel eens concourseren.’

‘Echt?’ Martine stuitert bijna op het zadel van haar fiets. ‘Waarom heb je me dit nooit eerder verteld? Ik snap niets van jou.’

‘En ze hebben een knots van een zwembad,’ gaat Jacomijn onverstaanbaar verder. ‘En een vijver met een fontein. Midden in de tuin. De tuin is trouwens ook een plaatje. Het heeft meer weg van een park en het wordt onderhouden door het personeel ...’

‘En jij komt daar nooit?’ Martine kijkt Jacomijn verbijsterd aan. ‘Ik had er iedere week wel een keer gezeten als ik de kans kreeg. Maling aan freule Louise.’

‘Wat wilde je daar doen dan?’

Het blijft een halve minuut stil. Dan heeft Martine pas weer haar spraak terug.

‘Wat wilde je daar doen dan ...’ herhaalt ze hoofdschuddend. ‘Paardrijden, zwemmen, van het huis en de tuin genieten ... En misschien komt op een dag die marinier wel thuis ...’

‘Die misschien wel sprekend op zijn zus lijkt ...’ plaagt Jacomijn.

‘Dat risico neem ik dan maar. Het kan heel anders uitpakken.’

Jacomijn schiet in de lach. ‘Hoe uitpakken? Denk je dat je verkering

met hem zou krijgen?’

‘Hoe kom je erop? Ik ken heel die gozer niet.’

‘Je zegt net zelf dat je hem wilt leren kennen ...’

‘Dat heb ik niet gezegd. Alleen dat die marinier misschien op een dag thuis kan komen. Maar het is natuurlijk geen verkeerde gedachte om die broer van Louise een keer te ontmoeten. Ik ben supernieuwsgierig naar die familie van Louise. Je moet echt iets met hen afspreken.’

Jacomijn haalt haar schouders op. ‘Louise ziet me al aankomen.’

Martine geeft geen antwoord, maar de diepe denkrimpel in haar voorhoofd zegt genoeg.

Jacomijn vraagt zich af of ze Martine wel over Louises achtergrond had moeten vertellen. Haar vriendin vindt het interessant. Veel te interessant zelfs.

Als Jacomijn thuiskomt, zit haar moeder aan de tafel met haar portemonnee in haar handen.

‘Ik weet toch zeker dat ik 45 euro in mijn portemonnee had zitten.’ Ma telt de briefjes nog eens na. ‘Ik begrijp er niets van. Het is nu 35 euro.’

Jacomijn blijft midden in de kamer stilstaan. Haar blik gaat van haar moeder naar haar vader. Die zegt: ‘Denk nog eens goed na, Ellis. Waarschijnlijk heb je dat tientje ongemerkt uitgegeven aan iets en ben je dat intussen vergeten.’

Ma schudt haar hoofd. ‘Nee, ik ben niet gek. Gisteren zat het er nog in. En nu ...’ Ze haalt haar schouders op.

Jacomijns blik gaat nog eens van haar moeder naar haar vader. Dan kijkt ze naar haar broer die gehaast opstaat en zegt: ‘Even iets van mijn kamer halen.’

‘Doe dat straks maar. We gaan eten,’ zegt vader.

‘Ik ben zo terug.’

Jacomijn ziet nog net hoe er een rode waas over zijn gezicht komt voordat hij wel heel haastig de kamer uit loopt en de deur achter zich dichttrekt. Zwijgend kijkt ze naar de gesloten deur.

Ze denkt aan gistermiddag. Hij moest een tientje hebben om een

jongen terug te betalen. Zij had het niet voor hem. Zou hij ...?
Haar moeder mist een tientje in haar portemonnee. Het zou kunnen ...
Niets zeggen. Ze wil geen verraadster zijn. Maar ze zal haar ogen en
oren goed openhouden!